

гий съ тѣпанъ; но по-напрѣдъ отидоха въ буфета за да се подкрѣпятъ до дождяването на Българскитѣ и Българитѣ, и да имъ покажатъ, като предварително достатъчно си попейнхтъ, какво значи европейската цивилизация. Засвириха не танцове и симфонии, а задрънчаха чешитѣ, ножоветѣ, вилкитѣ и чиниитѣ, чуваха се мелодичнитѣ пхх-тѣния на прѣвшитѣ дами, въздишкитѣ и говора на пиящитѣ мжжѣ. Избранното общество пълняше своитѣ стомаси съ свинско мѣсо, дрѣпаша ракия и вино, и се приготвяше да изпълни своето призвание да цивилизова България.

Захванаха да иджтъ чорбаджитѣ и чорбаджийскитѣ. Всичкитѣ чорбаджии облѣчени *à la franka*, съ отворени на гърдитѣ сюртуци отъ дебело сливенско сукно или *шеякъ*, платъ извѣстенъ на цѣлий Истокъ. Цвѣта на тѣхнитѣ дрѣхи бѣше така—нарѣчений гарибалдийскій, само не такъвъ червенъ, както блузитѣ на войницитѣ на Гарибалди, а моровъ съ червенъ отливъ. По тойзи цвѣтъ демократитѣ заключиха, че Българитѣ сжъ расположены къмъ республиката, а католицитѣ се запрѣтнаха да ги обръщатъ въ католичество и не се съмнѣваха въ успѣха, защото моравитѣ дрѣхи ги носятъ католическитѣ епископи, и защото Българитѣ нѣмаха самостоятелна църква. И единтѣ и другитѣ основаваха своитѣ съображения на поговорката; „птицата се познава по хвърчанието, а човекъ по дрѣхитѣ.“ Долната частъ на дрѣхитѣ, назването на която срамежливитѣ Англичанки не могатъ да произнесжтъ, и която штубенмедхенъ опредѣлително наричаше бѣли-гащи, а бившата дѣвица Биби долни-гащички, бѣше на пръчки или на кафезчета, но свѣтлива и сжщо Сливенско издѣлие, а жилеткитѣ червени и свѣтло-желти отъ Сливенска коприна. Само вратовръскитѣ, свѣтло-зелени, сини и блѣдно-розови, бѣхъ донесени отъ Виена. Двама или трима отъ кавалеритѣ бѣхъ обути съ чизми, но не лакови; останалитѣ носяха пантофи и щифали. На ржцѣтѣ си тѣ имаха бѣли тифтичани ржавици, плегени отъ чорбаджийскитѣ, а всички на главитѣ си носяха червени фесове.